

**כל צמרת המיפלגה וראשי
המדינה בעבר מצפים במתח
לנקמת האיש היוצא מן הכלא**

הפיצצה של ידלין

מאסר על פשעים שהם לא עזרו לו להפסיק תיר אותם או לטיח אותם.

„תחזיקו אותי“

אני ארביץ*

ל פני ידלין, הפותח דף חדש בחייו, עמדו שתי אפשרויות. האפשרות הראשונה היתה לקום כגבר ולומר: „ששערי תי וחטאתי, שילמתי על כך במחיר יקר. שתייתי את כוס התרעלה עד תומה. עתה אני דורש מחברי שהיפנו לי את עורפם, מהציבור שהפך את שמי לשם נרדף לשיחיתות ומהעיתונאים ששפכו את דמי לעזור לי לפתוח דף חדש, לעזור לי להשתיקם.“ ידלין לא בחר באפשרות זו. היתה בפניו דרך נוספת. לקום כגבר, לזעוק, כפי שאסירים משוחררים וכאלה שעדיין לא השתחררו וזעקים: „אני חף

בשביעות האחרונים היה ח"כ שימעון פרס מתוח במיוחד. הוא עשה את החשבון של 60 חודש פחות שלישי, והגיע לתאריך ה-17 בפברואר 1980. 60 חודש הם חמש שנות המאסר לתפקיד נגיד בנק ישראל, אשר („אשר קה“) ידלין. אחרי הפחתת שלישי, עבור התנהגות טובה, נקבע ה-17 בפברואר — יום הראשון הקרוב — כיום שחרורו של ידלין מהכלא.

פרס לא היה היחידי שחשש מיום שיחרורו של ידלין. צמרת מיפלגת העבודה, ותיקי מפא"י ושליטי המדינה עד המהפך, ידעו שבמשך 1217 הימים שבהם לבש ידלין מדי-אסיר כחולים וישב בכלא יחד עם אנסים, רוצחים ופורצים, הוא שתק רק מפני שפחד לסכן את השחרור המוקדם, שלישי תקופת המאסר, הניתנת לכל אסיר שהתנהגותו טובה. פרס ושאר

* המיפלגה מומנה מקופת המדינה

* דמותו המיסתורית של לוויןסון

* הטענות נגד השופטים והחוקרים

* התאבדות עופר ובגידת המנהיגים

מפשע, נעשה לי עוול. היתה טעות. שגיאת בשיקולי כאשר הסכמתי להודות. לא פשע תי, שילמתי עבור פשעיהם של אחרים. אני אדרוש טיהור. שברו אותי במישטרה, בתי-המישפט טעו ואני אוכיח זאת.“ גם באפשרות זו לא בחר ידלין. כשם שהתנהג בעת מישפטו, גם עכשיו, בצאתו מהכלא, מגלה ידלין מורך רוח ופחדנות. הוא אומנם מקים זעקה קלושה, מסוג הזעקות „תחזיקו אותי אחי רח אני ארביץ לך“, אבל אף פעם אינו מרביץ.

לכל היותר הוא שולח חיצים מקשת שאינה מתוחה היטב לעבר דמויות כותבי ניצב בנימין זיגל וחוקרים אחרים בלישי-כתו, ורומז רמזות בלתי-הוגנות כלפי מי שהיה היועץ המישפטי לממשלה, הפרויקטור אהרון ברק, ושופטיו בשתי הערכי

מנהיגי מיפלגת העבודה ידעו, כי אחרי ה-17 בפברואר, אי-אפשר יהיה עוד להחזיר את ידלין לכלא.

מנהיגי מפא"י ומיפלגת העבודה מכירים היטב את אשר ידלין, שהיה אחד מהם ובין הבכירים שבהם. הם זכרו את מאבקי, הם זכרו את חוכמתו, וזכרו גם את הישיבות הסודיות בהדרי חדרים, שבהן בישל ידלין, יחד איתם, פרשיות והרפתקות שהשתיקה יפה להם. מכל אלה הם חוששים עתה. הם חוששים מהראיון העיתונאי הראשון שיתן ידלין אחרי צאתו מהכלא. הם חוששים מהספר עדות שכתב ידלין בכלא, העומד לצאת לאור ימים אחדים אחרי שיחרורו. הם חוששים מידלין הנוקם, שהחליט לפתוח דף חדש על גופותיהם שלהם. הם חוששים מהי אדם החושב ששילם בשלוש וחצי שנות